

216.

269

216

216

Õnna Öppetaja
Martin Lutterusse
kolme saa aastasse mälestusseks.
19ma Oktoobri ku päwal, aastal 1817.

Wifil: Sion kaebab sures häddas.

Jummalatenistusse hakkatuses.

1. Täna touswad Sinno ette
Meie laulud kõrgesse,
Jummal! praego igga mõtte
Ohwrib tänno Sinnule.
Ka siis, kui Sa warjultki,
Nõmustad Sa ommeti,
Waidlemisse pimme lahkund,
Tõe walgus siisestund.

2. Siin ma ilma orrus käime
Päwa pole läbbi ööd.
Nittokord jo mahajätme —
Naste olli leida teed.
Kül siin pea tahtmatta
Eltime, ja melega:
Sowime, et õnsaks same,
Ugga patto armastame.

3. Siiski Sinno arms = käsfi
Meid ei lükka ennesest,
Ja ei andmast ärrawäsfi
Leinajale warjokest.
Jesu usso lippe naal
Siggib lotus iggal maal,
Touseb wahhest murre wallust,
Loob jo taewaks, taewa = allust.

E n n e J u t l u s t.

1. Nenda olled arwitanud
Helde Jäsa! algmisses:
Kindla waimo on need sanud
Kes sind kartwad süddamest.
Seggadusse uddo siis
Lahkus ja keik falla wiis.
Sinno waimo läbbi kōrges,
Siin, mis ülbeks toujis, nõrkes.

2. Ja kui wahhest üle raia
Seggadus ka ehitas,
Nisfuggune Oppetaja
Sedda jälle õiendas
Kes — muud kasso püüdmat —
Omma usso = silmaga
Sinno peäle agga watis.
Tullema head aega satis.

3. Omma sure heidust möda
Nenda hoolt Sa olled kand,
Tarkusse ja waimo möga
Sedda Meest Sa ehhitand
Kelle läbbi rägib weel
Meie pühha usso keel.
Lutterus se Mees meil' olli —
Sedda austab igga polli.

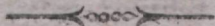
4. Ilm sest tänna kolmandamat
Sadda - aastast päwa näab.
Meie pühha Piibli - ramat
Selle asja mǎrgiks jääb.
Sest, et Temma olli See,
Kelle läbbi keikile
Pühha kirri kätte anti,
Ning ka meie male kanti.

5. Wannaks ammo jänud keeltest
Ja keif wäljakirjotas,
Ja mis lainud rahwa melest,
Sedda jälle uendas.
Kulutab, misfuggune
Ulf ja kombe taewale
Walmistab meid inimessi,
Kui ei meie ärrawässi.

6. Lasse siis ka meie ajal
Jesu armo siggida!
Juhhata Sa siin ja maial
Iggäiht So Waimoga!
Et, kui pattud kiusawad,
Nemmad kohhe ka = uwad.
Jesu Opyetust meil' jätta,
Ei siis walle fanna petta.

7. Juhhata ka eddespidi,
Et ma = ilm jääks parremaks!
Olgo iggäihhe liggi
Sinno käsk te = näitajaks!
Pühhawaimo läbbi Sa
Annad nou ja aitad ka.
Meie waeste peäle wata,
Ilmast läbbi, taewa sata.

8. Kui meid waewab ellaminne
Jätka lotust süddamel!
Sinna olled armolinne
Sel, kes Sinno käskudel
Annab maad ja waggaks jääb.
Siis jo sest So taewa näab —
Kunni saab, mis paistab wähhä,
Pallest pallesse seäl nähha.

P ä r r a s t J u t l u s t .

1. Ühhe isä lapsed meie
Jesu läbbi olleme;
Kui ka usfo nimmi teine,
Siiski Jesus taewale
Jggast ussust inimest
Kutsus — peästas pattudest.
Kes Ta tahtmist wotwad tehha,
Keik need Tedda sawad nähha.

2. Öppetä siis keiki, moistma,
Jummal, Öigusteggia!
Et ei ükski pea paisima
Wallewaggadussega.
Sest se pat, mis warjus teäl,
Lähhäb awwalikkuks seäl —
Kui ka siin kül pühha näitnud
Agga mitte käsfo täitnud.

Ö d y p e = P a u l .

Meelt sepärrast parrandada,
Jesus, Önnisteggia!
Patto wasto woito sada,
Ölle seks meil' aitjaks Sa,
Et jo puhta waimoga
Siin sind woime tenida,
Ning et pat ei segga ärra
Meie waggadusse warra.

Ist zu drucken erlaubt:

B. Tidewohl, Chstl. Gouv. Schul. Director.
Reval, den 25. September 1817.

Tallinnas, trükkitud Gresseli Kirjadega.

